

Forord

Kirkegårdene har altid haft en stor plads i mit hjerte. Ikke blot er de – som H. C. Andersen skriver – »de dødes haver«, de fredfyldte steder, hvor vi kommer til vore kæres grave. De repræsenterer også et stykke kulturhistorie uden side-stykke – bl.a. ved de mange smukke gravminder.

Da jeg tiltrådte som kirkeminister, stod man i kirkeministeriet overfor en revision af den dagældende lov om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde, hvori der kun var en enkelt ikke særlig konsekvent regel om bevaring af visse gravminder. Jeg nedsatte derfor et udvalg, der fik til opgave at komme med forslag til regler om, hvorledes man bedst kunne sikre, at bevaringsværdige gravminder – ikke mindst menigmands minde – blev bevaret for eftertiden.

Udvalget afgav betænkning i forsommeren 1985, og udvalgets forslag om en landsdækkende registrering – og dermed bevaring – af bevaringsværdige gravminder blev i det hele indarbejdet i det forslag til lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde m.v., som folketinget énstemmigt vedtog i forsommeren 1986.

Jeg skal ikke gå i detaljer med forslaget her men blot henvise til, at den praktiske fremgangsmåde nøje er beskrevet i den vejledning, som Kirkeministeriet og Statens Museumsnævn sammen udarbejdede i december 1986, og som i dette forår er udsendt til alle landets menighedsråd og museer.

Interessen for ordningens iværksættelse har været overvældende. På mine møder rundt om i landet har jeg fra alle sider – hos menigheder og menighedsråd, kirkegårdsfolk og museumsfolk – kun fået positive tilkendegivelser omkring forslaget. Denne tilslutning har glædet mig meget, da jeg mener, at kirkegårdene og de kulturværdier, de repræsenterer, fortjener opmærksomhed i samme grad, som kirkebygningerne hidtil har haft, og jeg håber, at dette særtryk med dets fremragende artikler skrevet af folk, der kender til og holder af kirkegårde og gravminder, må være medvirkende hertil.

Mette Madsen
Kirkeminister